

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen Mgr. Zdeňkem Turkem, advokátem se sídlem Slovanská 66, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 2. 2011, čj. 890/11-1100-400729, čj. 891/11-1100-400729 a čj. 892/11-1100-400729, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2012, čj. 57 Af 17/2011 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věcí

[1] Finanční úřad v Blovicích (dále jen „správce daně“) zahájil u žalobce dne 5. 5. 2010 daňovou kontrolu silniční daně za zdaňovací období roku 2007, 2008 a 2009. Správce daně na základě výpisu z registru silničních vozidel zjistil, že žalobce byl od 26. 7. 1993 až do 28. 4. 2010 evidován jako provozovatel a vlastník motorového vozidla tov. zn. Škoda 706 MTV, registrační značka x. Žalobce předložil správci daně kupní smlouvu uzavřenou dne 14. 12. 1994 se společností Osiris vzduchotechnika s. r. o., na jejímž základě prodal této společnosti uvedené motorové vozidlo. Ve smlouvě bylo uvedeno, že účelem uzavření kupní smlouvy je použít vozidlo na náhradní díly. Správce daně nicméně dospěl k závěru,

že s ohledem na právní úpravu obsaženou v § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, je rozhodující stav zápisů v registru silničních vozidel. Daňovým poplatníkem za zdaňovací období 2007 – 2009 je tedy žalobce. Třemi dodatečnými platebními výměry ze dne 21. 6. 2010 doměřil správce daně žalobci silniční daň za zdaňovací období 2007, 2008 a 2009 a současně sdělil předpis penále.

[2] Proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání. V něm poprvé uplatnil tvrzení, že nákladní vozidlo, které se stalo předmětem sporu, bylo ještě před rokem 2007 rozebráno. Tudíž ve zdaňovacích obdobích, za něž byla žalobci doměřena silniční daň, fakticky neexistovalo. V průběhu odvolacího řízení provedl dožádaný správce daně výslech žalobcem navrženého svědka pana Davida Kaňoka, současného jednatele společnosti Osiris vzduchotechnika s. r. o. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil všechny tři dodatečné platební výměry.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Krajský soud však shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že sporné silniční vozidlo splňovalo zákonné podmínky předmětu silniční daně ve smyslu § 2 odst. 1 věty druhé zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, neboť po celá předmětná zdaňovací období bylo registrováno v České republice a jednalo se o vozidlo s celkovou hmotností alespoň 12 t (pro zdaňovací období roku 2009 postačovala dokonce jen celková hmotnost 3,5 t) určené výlučně k přepravě nákladů. Silniční daň je založena výlučně na vlastnictví (resp. dispozici) k určité věci. Pokud by tedy silniční vozidlo fakticky neexistovalo, nemohlo by být předmětem daně.

[4] Jestliže žalobce tvrdil, že vozidlo bylo rozebráno, a přestalo tak fakticky existovat, tížilo ho ve vztahu k tomuto tvrzení důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Jediným důkazním prostředkem, jehož provedení žalobce navrhl, byl výslech svědka Davida Kaňoka. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že výpověď svědka je nevěrohodná. Jeho paměť totiž byla nelogicky selektivní, někdy neuvěřitelně konkrétní a přesná, jindy naopak stižena značnou, nepochopitelnou a hlavně svědkem logicky nezdůvodněnou amnézií. Jindy se zase svědkem předestřená skutková verze jevila ve světle jiných důkazů vyloučená. Předložená kupní smlouva pak nemohla prokázat zánik předmětu daně, nýbrž pouze jeho prodej. Nadto i samotná věrohodnost této listiny byla žalovaným zpochybněna.

[5] Z pohledu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je relevantní skutečností to, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu, nikoliv kdo skutečně vozidlo provozuje. Kupní smlouva o prodeji vozidla, která se nepromítla do registru vozidel a technického průkazu, nemohla ovlivnit závěr o tom, kdo je poplatníkem silniční daně.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel připouští, že

by snad písemné vyhotovení smlouvy mohlo být učiněno později, a to s nástupnickou organizací Osiris vzduchotechnika s. r. o. To nicméně nemá naprosto žádný vliv na změnu vlastnického práva k vozidlu, k jehož prodeji došlo jednoznačně dne 14. 12. 1994. Zákon totiž pro prodej vozidla neurčuje písemnou formu smlouvy. Soud opomněl na prodej pohlédnout i z pozice civilního práva, konkrétně § 34 obč. zák. Otázka platnosti právního úkonu měla být soudem řešena velmi podrobně, a to zvláště za situace, kdy správní orgán k posouzení otázky platnosti kupní smlouvy z oblasti civilního práva není ale vůbec kompetentní. Stěžovatel dále napadá hodnocení výpovědi svědka Kaňoka soudem. Je naprosto běžné, že s odstupem několika let si člověk některé věci pamatuje dobře a přesně, některé pouze zběžně. Nelze automaticky hodnotit celou výpověď jako nevěrohodnou. Stěžovatel doložil kupní smlouvou změnu vlastnictví vozidla, výpovědí svědka Kaňoka prokázal, že vozidlo bylo demontováno a rozprodáno na díly. Nemohlo tak vůbec být předmětem silniční daně.

[7] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 6. 2012 zdůraznil, že kupní smlouva byla podepsána v prosinci 1994 se společností označenou jako Osiris vzduchotechnika s. r. o. Subjekt s takovouto obchodní firmou ovšem v tomto čase ještě neexistoval, a tudíž nemůže kupní smlouva prokazovat změnu vlastnictví. Předložená smlouva nemůže prokazovat ani to, že stěžovatel prodal uvedené vozidlo tehdy existující společnosti s obchodní firmou Osiris, s. r. o., neboť na smlouvě je uvedena jiná firma. Výpověď svědka Kaňoka hodnotil žalovaný jednotlivě i všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přičemž přihlédl ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. V tomto celkovém kontextu byla hodnocena i svědecká výpověď. Žalovaný dodal, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu.

IV.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Převážnou část kasační stížnosti zaujímá argumentace stěžovatele, dle něhož je třeba kupní smlouvu uzavřenou v roce 1994 se společností Osiris vzduchotechnika s. r. o. považovat za platnou. Žalovaný i krajský soud měli pochybit v tom, že platnost smlouvy nezkoumali z pohledu § 34 obč. zák. Tato argumentace je ovšem zcela mimoběžná s argumentací, na níž je založen rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného. Jak žalovaný, tak i krajský soud sice ve svém rozhodnutí zpochybňují věrohodnost předložené kupní smlouvy jako důkazního prostředku (smlouva byla uzavřena pod tehdy neexistující obchodním jménem kupujícího, užívá se v ní zkratka RZ – registrační značka, ačkoliv v dané době se běžně používala zkratka SPZ), nicméně činí tak pouze pro dokreslení. Rozsudek krajského soudu (stejně tak jako již rozhodnutí žalovaného) je založen na jasně

formulovaném a detailně vyargumentovaném právním názoru, že pro určení daňového poplatníka silniční daně je zcela nerozhodné, kdo je skutečným vlastníkem vozidla. S ohledem na § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je významné pouze to, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu. Technický průkaz je veřejnou listinou, která osvědčuje mimo jiné zápis vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Kupní smlouva, která se nepromítla do registru silničních vozidel a technického průkazu, tak nemůže ovlivnit posouzení otázky, kdo je v souzené věci poplatníkem silniční daně.

[11] Jinými slovy řečeno, krajský soud výkladem § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, dovodil, že i kdyby skutečně došlo k převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nedochází tím automaticky ke změně osoby poplatníka silniční daně, dokud není převod vlastnického práva promítnut též do registru silničních vozidel a tím i do technického průkazu příslušného vozidla. Proto nelze krajskému soudu vyčítat, že se podrobněji nezabýval otázkou platnosti kupní smlouvy, neboť se jedná z pohledu daňového o otázku zcela nerozhodnou a její posuzování by bylo z pohledu správného stanovení daňové povinnosti naprosto neúčelné.

[12] Posouzení právní otázky výkladu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, stejně jako § 4 odst. 1 a § 2 odst. 16 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích stěžovatel v kasační stížnosti nenapadl. Není proto vůbec namístě, aby se Nejvyšší správní soud za této procesní situace, v níž není oprávněn přezkoumat a případně revidovat právní názor krajského soudu, zabýval posouzením otázky platnosti kupní smlouvy (jedná se o ústřední část kasační stížnosti). Při akceptaci právního názoru krajského soudu totiž nepředstavuje platnost kupní smlouvy otázku, kterou by bylo nutno v daném řízení řešit. Nemůže se proto jednat ani o tzv. předběžnou otázku. Bez vyřešení otázky platnosti kupní smlouvy bylo totiž možno o daňové povinnosti v daňovém řízení rozhodnout (srov. k pojmu předběžné otázky např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2010, čj. 5 Afs 64/2009 – 104).

[13] Stěžovatel na několika místech velmi obecně tvrdí, že krajský soud přistupoval k dané věci s přepjatým formalismem. Nejvyšší správní soud je však opačného názoru a má za to, že krajský soud se při výkladu právních norem přepjatého formalismu nedopustil. Ba naopak nad rámec výslovného textu zákona dovodil, že pokud by stěžovatel vskutku prokázal rozebrání silničního vozidla na součástky (tedy jeho faktický zánik), přestalo by být vozidlo předmětem daně. Krajský soud ve svém rozhodnutí vyšel z formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel, neboť správnost tohoto stěžovateli známého formálního stavu nebyla v daňovém ani soudním řízení zpochybněna. Takový postup ovšem nelze označit za přepjatý formalismus. Silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně (klíčový význam formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel je potvrzen i v rozsudku NSS ze dne 18. 5. 2006, čj. 2 Afs 101/2005 – 39, publ. pod č. 1358/2007 Sb. NSS). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. Stačí poukázat např. na zákon

č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, a jeho úzkou návaznost na obsah zápisů v katastru nemovitostí. Ostatně evidence vybraných druhů majetku historicky vznikly mimo jiné jako podklad pro vybírání berní (např. rustikální katastry, tereziánské a josefínské katastry nebo pozemkový katastr). Je-li tedy určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je pak na převodci majetku, aby si střežil svá práva, včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidencích a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností.

[14] V podstatě jedinou kasační námitkou tak je tvrzení stěžovatele, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili věrohodnost výpovědi svědka Davida Kaňoka. Tuto námitku lze podřadit pod důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[15] Stěžovatel teprve v odvolání proti dodatečným platebním výměrům uplatnil obranu, že ve zdaňovacích obdobích roku 2007, 2008 a 2009 předmětné silniční vozidlo již fakticky neexistovalo, neboť bylo rozebráno na náhradní díly. Ve vztahu k tomuto tvrzení tížilo stěžovatele důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. To hodlal unést navržením výslechu pana Davida Kaňoka, současného jednatele společnosti Osiris vzduchotechnika s. r. o., jíž bylo vozidlo prodáno.

[16] Svědek vypověděl, že v roce 1994 pracoval ve společnosti Osiris, měl na starosti vozový park a elektronická zařízení. Nákladní vozidlo registrační značky x bylo koupeno na náhradní díly. Společnost měla ještě jeden podobný automobil, na který potřebovala náhradní díly. Kdo měl technický průkaz, svědek nevěděl. Podpis na kupní smlouvě nepoznal, možná se jednalo o podpis mistra. Vozidlo sloužilo pouze na náhradní díly, i když bylo zakoupeno v pojízdném stavu. S automobilem se nikdy nejezdilo. Svědek nevěděl, kdo měl provést převod vozidla v registru, ani kdo měl technický průkaz v držení. Svědek potom na vozidlo zapomněl, nepřehlásil je, neboť se s ním vůbec nejezdilo. Svědek nevěděl, kdy probíhala konečná fyzická likvidace vozidla, mohlo to být v roce 2003 – 2004. Demontáž prováděl částečně svědek, částečně jeho kolega. Automobil, pro který byly náhradní díly určeny, byl stejného typu, na jeho SPZ si však svědek již nevzpomněl. Svědek nevěděl, zda je toto vozidlo stále v provozu, ale domnívá se, že bylo prodáno. Zřejmě ho prodal ještě první jednatel společnosti. Žádné doklady o likvidaci vozidla svědek nepředložil.

[17] V prvé řadě je třeba korigovat některé úvahy krajského soudu a žalovaného týkající se hodnocení výpovědi svědka. Úvaha, že svědek si pamatoval SPZ koupeného vozidla, nikoliv však SPZ vozidla, do něhož měly být demontované náhradní díly použity, je zavádějící. Svědek totiž při své výpovědi neuvedl SPZ koupeného vozidla. Byl to naopak dožádaný správce daně, kdo jako první svědkovi řekl, že výslech se týká koupě vozidla Škoda 706 MTV, registrační značka x, s celkovou hmotností 16 000 kg od pana K. Svědek pouze uvedl, že se cítí být způsobilý k jednání v této věci. Hned poté byla svědkovi předložena k nahlédnutí kupní smlouva. Nelze tedy říci, že si svědek pamatoval SPZ vozidla koupeného na náhradní díly, pouze si pamatoval, že od pana K. bylo v roce 1994 koupeno správcem daně specifikované vozidlo.

[18] Žalovaný dále dovozoval nevěrohodnost svědecké výpovědi z toho, že předmětné vozidlo bylo zakoupeno pro potřebu náhradních dílů pro jiné vozidlo v roce 1994, ale k demontáži náhradních dílů pro toto vozidlo mělo dojít až v roce 2003 nebo 2004. Nejvyšší správní soud ovšem došel k názoru, že tato úvaha žalovaného není opodstatněná. Svědek vypověděl, že vozidlo bylo zakoupeno pouze na náhradní díly, nikdy se s ním nejezdilo. Na dotaz, *v kterém roce proběhla konečná fyzická likvidace* (zvýraznění provedeno NSS), svědek odpověděl, že přesně neví, ale mohlo to být v roce 2003 – 2004. Z výpovědi svědka tak rozhodně nevyplývá, že by náhradní díly z vozidla koupeného v roce 1994 byly použity až v roce 2003 či 2004. Svědek vypověděl, že v roce 2003 či 2004 byla provedena konečná fyzická likvidace vozidla koupeného od stěžovatele. To ovšem nic nevypovídá o tom, zda a kdy byly použity náhradní díly ze zakoupeného vozidla pro vozidlo, které ve svém majetku měla společnost Osiris, s. r. o. již dříve.

[19] Ve výpovědi svědka nelze dle Nejvyššího správního soudu pozorovat ani mezery týkající se popisu pracovní činnosti a úkolů svědka ve společnosti Osiris, s. r. o. Z výpovědi plyne, že svědek nastoupil do společnosti v roce 1994 po škole, byl tam nový. Měl na starosti vozový park a elektronická zařízení. Jeho nadřízeným byl mistr pan Y. Svědek si nevzpomíná, že by měl v roce 1994 na starosti vozový park, včetně převodů vozidel. Neví, kdo měl u sebe technický průkaz. Později na převod vozidla zapomněl. Pokud se snad žalovaný i krajský soud domnívají, a z toho dovozují nevěrohodnost výpovědi svědka, že zaměstnanec, který má na starosti vozový park, by měl mít povědomost i o tom, kde je technický průkaz k vozidlu, a měl by zajišťovat i převody v registru silničních vozidel, Nejvyšší správní soud nemůže této zcela nepodložené úvaze přisvědčit. Skutečnost, že svědek měl v roce 1994 na starost vozový park, ještě nedokládá, že by měl disponovat technickým průkazem či mít povědomost o tom, kdo technický průkaz má. Tím spíše, že vozidlo nebylo využíváno k provozu, ale pouze na náhradní díly, k čemuž není třeba mít technický průkaz vozidla při sobě. Svědek vypověděl, že byl podřízen mistrovi panu Y. a že ve společnosti byl ještě vedoucí, možná i jednatel doc. Ing. Potužník nebo Potužák (z výpisu z obchodního rejstříku přitom plyne, že jedním z jednatelů byl na přelomu let 1994 a 1995 pan JUDr. Ing. Josef Potužník). Technický průkaz tak mohla mít u sebe některá z těchto osob. Pro plnění pracovních úkolů svědka nebylo důležité vědět, kde přesně se technický průkaz nachází a zda byl proveden převod v registru silničních vozidel.

[20] Jediné, avšak naprosto zásadní zaváhání svědka lze spatřovat v odpovědi na otázku, zda automobil, pro nějž byly náhradní díly určeny, je stále v provozu, nebo byl zlikvidován. Svědek odpověděl: *„To vůbec nevím, myslím si, že se prodalo.“* Dožádaný správce daně se svědka dotázal, zda může své tvrzení doložit, prokázat. Svědek odpověděl: *„To nemohu, myslím si, že to ještě prodával ten první jednatel společnosti.“*

[21] V této části lze dát za pravdu krajskému soudu, že výpověď svědka je nevyvážená. Svědek si vybavil důvod nákupu vozidla od stěžovatele, stav tohoto vozidla v době nákupu a rámcově též dobu jeho konečné fyzické likvidace. Naproti tomu o osudu typově obdobného vozidla, pro nějž byly určeny náhradní díly z vozidla zakoupeného od stěžovatele, nic neví (soud zdůrazňuje použití slova „vůbec“ v odpovědi svědka, viz bod [20] shora). Následně svědek fabuloval, že toto vozidlo bylo nejspíše prodáno, přičemž dodal, že své tvrzení nemůže prokázat. Domnívá se, že ho prodal ještě ten první jednatel

společnosti. Svědek byl schopen popsat nakládání s vozidlem koupeným od stěžovatele, které přitom bylo určeno pouze na náhradní díly, avšak nakládání s typově obdobným vozidlem, pro něž byly náhradní díly určeny, nebyl schopen popsat a uchýlil se pouze ke spekulacím. Svědkovo tvrzení, že vozidlo, pro které byly náhradní díly určeny, bylo prodáno prvním jednatelem společnosti, je krajně nevěrohodné. Z obchodního rejstříku plyne, že prvními jednateli byli pan Christian Geiling a pan JUDr. Ing. Josef Potužník, a to pouze do 8. 2. 1995. Znamenalo by to tedy, že společnost Osiris, s. r. o. koupila dne 14. 12. 1994 vozidlo od stěžovatele na náhradní díly a jeho fyzickou likvidaci dokončilo až v roce 2003 či 2004. Vozidlo, pro něž byly náhradní díly určeny a které tak má představovat ekonomický důvod pro pořízení vozidla od stěžovatele, mělo být dle svědka prodáno ještě prvním jednatelem, tedy nejpozději dne 8. 2. 1995. Takový průběh událostí je však dle soudu velmi nepravděpodobný. S ohledem na běžnou životní zkušenost lze předpokládat, že pokud společnost pro některé ze svých vozidel pořídila náhradní díly tak, že zakoupila nepojízdné vozidlo obdobného typu, měla v úmyslu své pojízdné vozidlo využívat po delší dobu. Vysvětlení, že společnost pojízdné vozidlo následně do dvou měsíců po obstarání náhradních dílů prodalo, kdežto „vrak“ vozidla zakoupeného na náhradní díly si ponechala po dobu dalších cca 9 let, nelze přijmout. Ostatně k čemu by si společnost ponechávala nepojízdné vozidlo sloužící jako zdroj náhradních dílů, když vozidlo, pro něž byly náhradní díly určeny, již dávno mělo změnit vlastníka?

[22] Výpověď svědka je třeba vskutku hodnotit v podstatné části jako nevěrohodnou, a to pro její shora popsanou nevyváženost a nelogičnost předestřené skutkové verze (viz bod [21] shora). Věrohodnost výpovědi nepodporuje ani druhý z provedených důkazů, a to kupní smlouva datovaná dne 14. 12. 1994, neboť ji na straně kupujícího měla uzavřít společnost pod obchodním jménem, které v té době neužívala. Tím je zpochybněn i samotný převod vlastnického práva. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti připustil, že předložená písemnost byla vyhotovena později, než je na ní formálně uvedeno.

[23] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že poté, co jediný stěžovatelem navržený důkazní prostředkem byl po právu vyhodnocen jako nevěrohodný, a tudíž nepravdivý, ocitl se stěžovatel v důkazní nouzi. Aby stěžovatel unesl důkazní břemeno stran zániku předmětu daně (demontáže silničního vozidla), musel by navrhnout provedení jednoznačně průkazného (závažného) důkazního prostředku. Tím však nemohla být v podstatné části nevěrohodná výpověď svědka, která nadto zůstala v dosti obecné rovině a nebyla potvrzena žádnými jinými důkazy. Lze snad připustit, že stěžovatel vskutku nemá od roku 1994 tušení, co se s vozidlem, které je v registru silničních vozidel evidováno na jeho jméno, děje. Důkazními prostředky ohledně fyzické likvidace vozidla by tak zřejmě disponovala pouze společnost Osiris vzduchotechnika s. r. o., tedy jiný daňový subjekt. Soud však považuje za podstatné právě s ohledem na tuto pro stěžovatele nelehkou důkazní situaci zdůraznit, že se stěžovatel do této situace dostal sám. Byl-li by dostatečně bdělý a střežil si svá práva, dohlédl by v roce 1994 na to, aby byla provedena změna vlastníka vozidla v registru silničních vozidel. Již v tomto roce totiž platilo, že poplatníkem silniční daně je fyzická nebo právnická osoba, která je zapsána v technickém průkazu vozidla vydaném v České republice jako držitel vozidla [viz § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění do 31. 12. 2001]. Pokud stěžovatel nebyl dostatečně bdělý, musí plně snášet negativní důsledky, které pro něj z toho plynou, a to včetně obtížné důkazní situace, v níž se ocitl a která se blíží stavu důkazní nouze.

[24] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k tvrzení, že vozidlo, za něž mu správce daně doměřil silniční daň, fyzicky přestalo existovat před zdaňovacím obdobím roku 2007. Námitka je nedůvodná.

V.
Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady převyšující běžnou administrativní činnost. Proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu